

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦθελε νὰ ἐρωτήσει τὸν συμβολαιογράφον περὶ τοῦ Γεωργίου καὶ νὰ μάθῃ ἀκριβέστερον τί συνέβη ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ, φοβούμενῃ μήπως αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐκρήξεως πολέμου τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν. Ὅτι δὴποτε ἤθελε πάθῃ ὁ Γεώργιος, αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ μόνη ὑπόλογος. Τοῦτο διανοομένη ἐλυπεῖτο σφόδρα.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Γεώργιος; ὁ πατήρ μου ἐζήτησε νὰ τον ἰδῇ.

— Δὲν εἰξεύρω δεσποινίς... Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἀγριάνθρωπος, λόγον δὲν εἴμπορεῖς νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ στόμα του. Φαντασθῆτε, δεσποινίς, ὅτι ἡ κυρία Μαλεζῶ ἀκόμη δὲν κατάρθωσε νὰ τον καταφέρῃ νὰ τρώγῃ μαζί μας ὅσον καιρὸν μένει εἰς τὴν οἰκίαν μας. Θέλει νὰ εἶνε πάντοτε μόνος. Διὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, πρέπει νὰ εἶνε μεγίστη καὶ ἀφευκτος ἀνάγκη.

Ἡ Ἀντωνία ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖσα, διότι ἐφοβεῖτο αἰφνιδίον τινα καὶ ἀπροσδόκητον ἐφοδὸν τοῦ Γεωργίου. Ἦδη ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἐλευθέραν.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Γεώργιος ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν ἔμενε κλειστὸς ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ τῷ παρεχώρησεν ὁ Μαλεζῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Διάφορα ἀντιμαχόμενα αἰσθήματα κατεῖχον τὸν δύσμοιρον νέον. Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν, νὰ μὴ καταλίπῃ τὸν Ῥοβέρτον ἔρμαιον τῶν κακοβούλων ἀντιπάλων του καὶ ἐπεχείρησε νὰ συλλέξῃ τὰς ἀπαιτούμενας μαρτυρίας ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ πελάτου του. Ἀλλὰ πολλὰς ἀπῆντησε δυσχερείας, διότι οἱ πράκτορες τοῦ πατρὸς του ἐξουδετέρουν τὰς προσπάθειάς του καὶ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἀνεζήτηι μαρτυρίας τῆς ἀθωότητος τοῦ Ῥοβέρτου, ἐκεῖνοι ἀνεύρισκον μαρτυρίας ὑπὲρ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ.

Ὡστε, βλέπετε, καὶ ἡ ἐπίθεσις καὶ ἡ υπεράσπισις ἔλαβον τὰ μέτρα των, παρασκευαζόμεναι εἰς τὸν προσεχῆ ἀγῶνα.

Τὰ προοίμια δὲ ταῦτα τοῦ ἀγῶνος ἐξηρέθισαν τὸν Γεώργιον καὶ ἐνίσχυσαν τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ.

Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀνάκρισις δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν συλλογὴν μαρτυριῶν κατὰ τοῦ Ῥοβέρτου, πρᾶγμα εὐκολώτατον, ἀφ' οὗ ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Καρβαγιάν, ἀλλ' ὅτι εὐσυνειδήτως ἐργαζομένη εἶχεν ἀναζητήσῃ πᾶσαν μαρτυρίαν εἴτε ὑπὲρ εἴτε κατὰ, ἕνα μόνον σκοπὸν ἔχουσα, τὴν εὕρεσιν τῆς ἀληθείας.

Πολλοὶ συλληφθέντες ὡς ὑποποτι ἀνεκρίθησαν. Ἐκ τούτων χαλκεύς τις περιδεύων ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, οὔτινος ἡ

παρουσία ἐν τῷ χωρίῳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 τοῦ μηνὸς παρετηρήθη, ἀνακριθεὶς ἀπελύθη, διότι ἀπέδειξεν ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἦτο ἐν τῷ χωρίῳ.

Ἀνεκρίθη καὶ ὁ Ῥοῦσος, ὅστις εἶχε διέλθῃ μέρος τῆς νυκτὸς μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἀλλὰ παρὰ τοῦ ποιμένου τούτου οὐδὲν κατάρθωσαν νὰ μάθωσι.

Προσῆλθεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν κάτισχνος, ὡρὸς καὶ παραμορφῶν τὸ πρόσωπόν του διὰ φοβερῶν σπασμωδικῶν μορφασμῶν, οἵτινες καθίσταν αὐτὸ βλακῶδες ἄμα καὶ φαιδρόν. Ἐρωτώμενος δὲν ἀπεκρίνετο· ὅθεν διὰ τὰ ἀναγκάσωσι νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, κατέφυγον εἰς τὰς ἀπειλάς. Τότε δὲ ἄν τον ἡκούετε, ἠθέλετε φρικιάσῃ! Ἐξέβαλε κραυγὰς ἀνδρόθρους, κραυγὰς ἀγρίου θηρίου μᾶλλον ἢ ἀνθρώπινου ὄντος.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως, ὅστις ἔτυχε παρὼν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, παρενέβη ὑπὲρ τοῦ βλακῶς καὶ κατέθεσε περὶ αὐτοῦ τὰς ἀρίστας πληροφορίας.

— Μόνον που δὲν μιλεῖ καὶ δὲν ἀκούει τόσο καλά, ἐλάττωμά, πού δὲν εἶνε καὶ τόσο κακὸ καμμιὰ φορά, εἰ δὲ μὴ εἶνε καλὸς δούλος... Βόσκει περίφημα τὰ πρόβατά του καὶ ποτέ του δὲν πηγαίνει ἐς τὸ καπηλειό. Τὴν Τριανταφυλλιά τὴ συχωρεμένη τὴν ἀγαποῦσε... Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ αὐτὴ τὸν ἀνέθρεψε... Πάντα τὸν ἐκύτταζε τὸν κακόμοιρο, καὶ αὐτὸς ἔτρεχε κατόπι τῆς ὁσὺν σκυλάκι... Αὐτὸς θὰ σκοτωνότανε γιὰ τὴν συχωρεμένην, ὅχι νὰ τὴ σκοτώσῃ! Ναί! Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ἐγύρισε ἐς τὸ σπῖτι ἐς τῆς δύο... δύο καὶ τέταρτο... Ἡ γυναῖκά μου ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ σταβλοῦ που ἀνοίξε, καὶ μου εἶπε: Τὸν ἄκουσες; ἐγύρισε ὁ Ῥοῦσος ἀπὸ τὸ χορὸν...

Ὁ Ῥοῦσος ἤρχισε τότε νὰ τρέμῃ, τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πελιδνόν, ἐξέβαλε ὀλολυγμὸν θρηνηδῶν, ὡς σκύλου ὀλολύζοντος τὴν νύκτα, καὶ πλήττων τὸν ἄέρα διὰ τῶν χειρῶν του, κατελήθη ὑπὸ σφοδρῶν σπασμῶν.

— Βλέπετε! εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, ἄν τον παιδέψετε θὰ πεθάνῃ!... ὁ κακομοίρης... Δὲν ἔχετε τί παράξενον μυαλό που εἶνε!... Μὰ δὲν τὸ κάνει ποτέ του νὰ σκοτώσῃ μιὰ μυῖγα!

Πῶς νὰ λάβῃ κατάθεσιν ὁ ἀνακριτὴς παρ' ἀνθρώπου παράφρονος; ἀλλὰ καὶ ἂν κατάρθωνε νὰ λάβῃ, πῶς ἡδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο ἀφῆκαν ἡσυχον τὸν ποιμένα καὶ τὸν ἀπέλυσαν.

Ὁ Γεώργιος διατρέχων τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον διὰ νὰ λάβῃ γινῶσιν τοῦ ἐδάφους, συνήντησε τὸν Ῥοῦσον καὶ κατεπλάγη ἰδὼν τὴν μεταμόρφωσιν αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θολοὶ καὶ τὸ στόμα του συνεσπασμένον. Αὐτὸς ὁ τόσον ζωηρὸς καὶ στρυφνὸς ἐκάθητο συνεσταλμένος καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου, οὐδόλως προσέχων εἰς τοὺς διαβάτας, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ὑπεδέχετο διὰ γρυλλισμῶν καὶ ἀλμάτων.

Ὁ Γεώργιος ἦλθε πλησίον τοῦ Ῥοῦσου, αὐτὸς δὲ οὐδὲ κἂν ἐκινήθη. Μάτην ὁ μαῦρος κύων του ὑλάκτει, δίδων εἰδήσιν εἰς τὸν κύριόν του· ἀλλ' αὐτὸς δὲν κινεῖται.

Ἐφαίνετο κοιμώμενος ἔξυπνος, τὰ βλέμματά του ἦσαν ἀτενῆ, ὡς ἂν ἐβλεπεν ὀπτασίαν τινά, καὶ δάκρυα κατέρρεον κατὰ τῶν παρειῶν του.

Ὁ Γεώργιος εἶπε τὸ ὄνομα τῆς Τριανταφυλλιάς· ὁ δὲ βλάξ ἐφρικίασεν, ἀλλὰ δὲν συνήλθεν ἐκ τῆς ἐκστάσεώς του. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς βαθείας ταύτης νάρκης καὶ τῆς τόσης ζωηρότητος, ἥτις τὸν ἐνεψύχωνεν ὅτε κατὰ πρῶτόν τον εἶδεν ὁ Γεώργιος!

Ὡς ἐνθυμεῖσθε ὁ Γεώργιος εἶδεν αὐτὸν κατὰ πρῶτον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νεβίλλην τὴν θαυμασίαν ἐκείνην θερινὴν πρωΐαν, καθ' ἣν συνήντησε τὴν Ἀντωνίαν. Τότε ὁ Ῥοῦσος καὶ ἡ Τριανταφυλλιά, ἐγέλων καὶ ἐπαίζον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ὅπου ἔπλυνεν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ὁ βλάξ τὴν ἐπείραζε καὶ ἐγέλων καὶ οἱ δύο.

Πόσον ἐλεύθερος καὶ ἀφροντις ἦτο ὁ Γεώργιος τὴν πρωΐαν ἐκείνην συμπεριπατῶν μετὰ τῆς κομψῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀμαζόνος! Ἡ ἀτμόσφαιρα ἤδη μεστή εὐωδίας μεθυστικῆς, τὸ χλοερὸν τῶν δένδρων ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἡ γῆ ἐσειετο ὡς ἐλαστικὴ ὑπὸ τὸ βῆμά του. Ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο ἐξ ἐκείνων καθ' ἧς ὁ ἀνθρωπος βραδίξει ἐν ἀτμοσφαίρᾳ καθαρωτέρᾳ, τὸ δὲ πνεῦμα αἰσθάνεται ἐαυτὸ ζωηρότερον καὶ δραστηριώτερον, ὅλον δὲ τὸ σῶμα ζωογονεῖται ὡς φυτὸν θαυπεύμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Τοιοῦτόν τι ἠσθάνετο συμπορευόμενος μετὰ τῆς ἀγνώστου ἀμαζόνος. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ πάντα ἀνετράπησαν!

Ἡ Ἀντωνία ἐξεστόμισε τὸ ὄνομα τῆς καὶ ὁ Γεώργιος ἀνταπήντησε διὰ τοῦ ὀνόματός του.

Μόλις ἠκούσθησαν τὰ δύο ὀνόματα, καὶ εὐθὺς ὁ αἰθέριος οὐρανὸς ἐφάνη σκοτιζόμενος, ἡ περὶ χλοερὰ θεὰ ἐφάνη μαραινομένη, καὶ ἡ γῆ ἐφρικίασεν ὡς ὑπὸ κακοῦ ἀνέμου προσβληθεῖσα. Ὁ Γεώργιος εἶχεν αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν του συσφιγγομένην ἐν τῷ στήθει του.

Ἐφαίνετο ὅτι ἡ διπλῆ αὐτῇ εἰκὼν, φαιδρὰ τὸ πρῶτον, ζοφερά ἔπειτα, ἦτο ἡ σύνοψις τῆς ἱστορίας τοῦ βίου του, ἥτις ἤρχισεν ἐν τῇ χαρᾷ καὶ κατέληξεν εἰς τὴν θλιψιν.

Καταλιπὼν τὸν Ῥοῦσον κατέβη διὰ τοῦ λόφου εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὴν πρωΐαν καθ' ἣν εἶχε συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ καπηλείου εἰσηλθε, καὶ μετὰ δυσκολίας μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ του διέκριναν τοὺς ἐν αὐτῷ, ἀλλ' εἶδε τὴν αὐτὴν ῥυπαρίαν καὶ ἀθλιότητα. Τὸν Φλέρην καὶ τὸν Μαδητὴν δὲν τοὺς εἶδεν ἐκεῖ χαρτοπαικτοῦντας, εἶδεν ὅμως τὸν Τρεχανέμην καθήμενον πρό τινος τραπέζιου καὶ ροφῶντα ῥακήν. Ἡ ὄψις τοῦ ἀ-

θλίου γέροντος είχε πολὺ τὸ κτηνώδες.
Ἡ κυρὰ Πουρτοῦ ἐκάθητο ἐν τῷ συν-
ήθει τόπῳ τῆς πλέκουσα σιωπηλῶς.

Καὶ ὁ μὲν Τρεχανέμης οὐδὲ κἄν ἐφάνη
ὅτι ἠσθάνθη τὴν εἰσοδὸν τοῦ Γεωργίου,
ἀλλ' ἡ κυρὰ Πουρτοῦ ὥς τον εἶδεν ὠχρί-
ασε καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ
λέγουσα :

— Ἀχ ! κύριε Καρβαγάν . . . Πῶς ἦ-
ταν δὲ καὶ αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ τόσον και-
ρὸν ; . . . Τί ἀγαπᾶτε νὰ σας προσφέρω-
μεν ; . . .

— Τίποτε ! Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ σύζυγός σας ;

— Ἐχετε νὰ του 'μιλήσετε ; ἡρώτη-
σεν ὑπόπτως . . . Ἀχ ! τὸν κατακαῖμένον !
εἶνε ἄρρωστος τῶρα καὶ τέσσερις 'μέρες.
Εἶνε κατὰκοίτος 'ς τὸ στῶμα, ὁ ἰατρὸς
εἶπε νὰ μὴ 'μιλῇ καὶ νὰ μὴ τον ἰδῇ ψυ-
χή . . . Ἐφέρετε τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο ἔγει-
νεν ἡ ἀφορμή . . .

Ὁ Τρεχανέμης ὡς ἐμψυχωθεὶς ὑπὸ τῶν
λόγων τῆς κυρᾶς Πουρτοῦ ἀνέκυψε καὶ
εἶπεν :

— Ἀληθινά, κύρ Γιωργάκη, τοῦ λό-
γου σου θὰ 'περασπίσης τὸ φονεῖα 'ς τὸ
κακουργωδικεῖο ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Μὰ εἶνε πράγματα καλὰ αὐτά, κύρ
Γιωργάκη ; Νὰ κατατρέχετε τὴ φτωχο-
λογίαν ; Γιατί τάχατες νὰ μὴ πάρω ὁ κα-
κομοίρης ἀποζημιώσει καὶ νὰ ἰδῶ τὸ κε-
φάλι τοῦ φονεῖα 'ς τὴν καρμανιόλα ; Αὐτὸ
δὲν τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό μου . . .

— Ἄν εἶνε ἔνοχος θὰ τιμωρηθῇ, καὶ
μείνῃ ἡσυχος, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετ' εὐ-
σταθείας.

Πρὶν τελειώσει τὸν λόγον τοῦ ὁ Γεώρ-
γιος, ἀνοίγεται ἡ θύρα ἡ κατὰ τὸ ἐνδό-
τατον τοῦ καπηλείου, καὶ ἐπιφαίνεται ὁ
Φλέρης :

— Ἀ ! κύριε Καρβαγάν ! ἀνεφώνησεν.
Ἰσα, ἰσα ἤθελα νὰ ἔλθω νὰ σας εὖρω.

— Ὡς φαίνεται ἡ θύρα τοῦ ἀνδρός
σας δὲν εἶνε κλειστὴ εἰς πάντας ἀνεξαί-
ρέτως, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Γεώργιος πρὸς
τὴν κυρὰν Πουρτοῦ.

— Ἐλάτε ! εἶπεν ὁ γραμματεὺς καὶ
εἰλκυσε τὸν νέον ἔξω τοῦ καπηλείου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ
κατήρχετο τὸν Σηκουάναν, ὅπως ζητήσῃ
ἀπὸ κυρίαν, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ, πλη-
ροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ συζύγου
αὐτῆς, ἡ Θηρεσία Λεκόντ καὶ ἡ μήτηρ

αὐτῆς, καθήμεναι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐξ-
οικίης οἰκίας των, ἐν τῇ ἰδίᾳ αἰθούσῃ,
ἐν ἣ εἶχον ἰδεῖ διὰ τελευταίαν φοράν τὸν
Λουδοβίκον Λεκόκ, παρετήρουν θλιβερῶς
τὸν ποταμόν, κυλίσοντα τὰ τεθολωμένα
ὑδάτα αὐτοῦ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λό-
φων τοῦ Σκίν-Κλού.

Ἡ φύσις ἐώρταζεν. Ὁ ἥλιος πρὸ μι-
κροῦ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἐκ τῶν ὑψηλῶν
κορυφῶν τῶν ἀνθούσων καστανεῶν, τὴν
δὲ λάμψιν θερινῆς ἐαρινῆς ἡμέρας διεδέ-
χετο τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐσπέρας.

Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ὑπὸ τὰ φυλλώμα-
τα, τὰ δὲ ἐφήμερα μυῖδια περιστρέφοντο
θυσσλωδῶς ὡς χρυσοὶ κόνις.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκινουῦντο ἐλα-
φρῶς ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας, ὁ ἀήρ
ἦτο πλήρης ἀρωμάτων, καὶ τὰ παιδρὰ
ἄσματα τῶν ναυτῶν προσέβαλλον τὰ ὄτα
τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἥτις ἐθρήνει τὸν
μνηστῆρα αὐτῆς.

— Ἐνθυμεῖσαι, μητέρα, ἔλεγεν αὐτῇ,
ἐνθυμεῖσαι ὅτι, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν τὸν ἀπωλέσαμεν, διήλθομεν πολ-
λὰς ὥρας πλησίον αὐτοῦ τοῦ παραθύρου ;
Ὁ καιρὸς ἦτο μελαγχολικός, ἡ γῆ ἔπεν-
θηφόρει, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κατηφῆς
τοπογραφία μοὶ ἐφαίνετο φαιδρὰ, διότι
ἡ εὐτυχία μου ἔδιδε θάλασπον εἰς αὐτήν !
Καὶ τώρα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κά-
λυμμα μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ
τῆς θαυμασίας ταύτης εἰκόνας. Τὸ πᾶν
πέριξ ἀναγεννᾶται, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι
τὴν ζωὴν μου φθίνουσιν.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐ-
τῆς, ἃς ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— Διατί δὲν θέλεις ν' ἀναχωρήσης ; ἐ-
ψιθύρισεν αὐτῇ. Διατί ἀρνεῖσαι ν' ἀπο-
μακρυνθῇς τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἥτις σοὶ
ὑπενθυμίζει ἀδιακόπως ὀδυνηρὸν παρελ-
θόν ;

— Ἡξεύρεις καλῶς, μητέρα, ὅτι ὑπε-
σχέθην νὰ μείνω μέχρις οὗ δὲν θὰ ὑπάρ-
χῃ πλέον οὐδεμία ἐλπίς.

— Καὶ τί δύνασαι λοιπὸν νὰ ἐλπί-
σης ; εἶπε πικρῶς ἡ χήρα. Δὲν εἰξεύρεις
ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσεν ;

— Ὅχι, διότι ζῇ . . . καὶ ὁ Θεὸς δὲν
θὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποθάνῃ . . . διότι εἶνε ἀ-
θῶς.

— Ἀλλοίμονον ! κατεδικάσθη ! αὐτοὶ
δὲ ἀκόμη οἱ ὅποιοι τὸν ὑπερησπίζοντο
τὸν ἐγκατέλιπον.

— Ὅχι, ὅλοι.

— Ὁ πατήρ σου τὸν θεωρεῖ ἔνοχον,
ἀφοῦ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ τὸν σώσῃ.

— Ὅχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία.

Ἐπειδὴ δ' ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐ-
θεώρει μετ' ἐκπλήξεως, ἐπανέλαβεν :

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐνεργεῖ, καὶ ὅτι
ἂν κρύπτεται, τὸ κάμνει διὰ νὰ φθάσῃ
ἀσφαλέστερον εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ.

Ἡ Θηρεσία εἰς οὐδένα ἐφανέρωσε τὸ
μυστικὸν τῆς διαβεβαίωσης, ἣν εἶχε λά-
βει δι' ὁδοῦ μυστηριώδους, ἐξερχομένη τοῦ
δωματίου τῶν μαρτύρων, μετὰ τὴν δη-
μοσίευσιν τῆς καταδίκης. Τὸ μυστικὸν
τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ τὸ προδώσῃ καὶ ἐφο-
βεῖτο ὅτι εἶπεν ἤδη πολλὰ !

Ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου οὐδόλως συν-
εμερίζετο τὰς φροῦδας ἐλπίδας τῆς θυ-
γατρὸς αὐτῆς, μάλιστα δὲ ἐλυπεῖτο και-
ρίως βλέπουσα αὐτὴν ἐπιμένουσιν νὰ
βαυκαλίζεται ὑπὸ θλιβερᾶς χιμαϊρικῆς
ιδέας.

Καίτοι εἶχε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς
τὸν ἀνθρωπον, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη
γαμβρὸς τῆς, ἐν τούτοις ἐθέσθαι τὴν θέ-
σιν τῶν πραγμάτων μετὰ περισσοτέρως
τῆς Θηρεσίας ψυχραιμίας.

Ἡνύκει καλλίστα ὅτι ὁ Λουδοβίκος
ἦτο ἀπολωλός, ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἤ-
θελε συμβῇ.

Μεταλλαγὴ ποινῆς δὲν θ' ἀπέδιδεν αὐ-
τῇ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν, διότι ἡ κοινὴ
γνώμη εἶνε ἀδυσώπητος, οὐδέποτε δὲ
συγχωρεῖ ἐκείνους, οὓς ἔτυψεν ἡ δικαιο-
σύνη.

Τούτου ἕνεκεν, ἅμα ἡ συνδιάλεξις ἐπ-
ανήρχετο ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ ἀντικειμένου,
ὅπερ ἔκαμνεν αὐτὰς νὰ διαφωνῶσιν, ἡ
Θηρεσία ἔστρεφε τὴν ὀμιλίαν περὶ ἄλλα
ἀντικείμενα, ἣ ἐσιώπα.

Συχνάκις μάλιστα συνέβαινε αὐτῇ νὰ
ἀπομακρυνθῇ τῆς μητρὸς τῆς, καὶ νὰ κα-
ταφύγῃ ἐν τῇ μοναξίᾳ, ἀφοῦ ἤθελεν ὀχυ-
ρωθῇ ἐν τῇ σιωπῇ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρώτη ἡ κυρία
Λεκόντ ἐγκατέλειπε τὴν ὀδυνηρὰν συν-
διάλεξιν.

Ἡγέρθη, ἡσπάσθη τὴν Θηρεσίαν ἐπὶ
τοῦ μετώπου, καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ θλί-
ψεως :

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν νὰ σέ
φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ νὰ σοὶ
ἐμπνεύσῃ συνετὰς ἀποφάσεις.

Οὐδὲν ἀπήντησεν ἡ νεάνις, ὅτε δ' ἔ-
μεινε μόνη, ἐπορεύθη νὰ ἐρεισθῇ ἐπὶ τοῦ
ἐξώστου ἐνθα, συχνότατα εἶχεν ἀνταλ-
λάξει μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ἡδέιας ἐκμυ-
στηρεύσεις.

Θόρυβος φωνῶν ἐπληξε τὰ ὄτα τῆς,
εἶδε δὲ ἐπὶ τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τῆς
κρηπίδος Ἀντωνίου, τὸν ἀρχαιότερον τῶν
ἱκετῶν τῆς οἰκίας συνδιαλεγόμενον μετὰ
ἀνθρώπου ἐνδεδυμένου σχεδὸν ὡς ἐργά-
του ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς.

Ἡ συνδιάλεξις ἦτο βραχεῖα.

Ὁ γέρον θαλαμηπόλος εἶχε διαταγὴν
νὰ μὴ δέχεται κανένα διὰ τὰς κυρίας,
ἐξετέλει δὲ μετ' ἄκρας ἀκριβείας τὴν ἐν-
τολὴν ταύτην.

Ὁθεν ἐκλείσεν ἀποτόμως τὴν κιγκλί-
δα κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου τούτου,
ὅστις ἀπεμακρύνθη λίαν ἀποτεθαρρη-
μένος.

Ἡ ἀσήμαντος αὕτη σκηνὴ ὑπενθύμισε
τῇ δεσποινίδι Λεκόντ λίαν ὀδυνηρὰν ἀνά-
μνησιν.

Ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος,
ὅστις, ἐσπέραν τινὰ, εἶχεν εἰσαγάγει,
παρὰ τὴν θέλησίν του, τὸν μετημφισμέ-
νον ἀστυνομικὸν πράκτορα, ὅστις ἤρχετο
νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον Λεκόκ δὲ Γεν-
τιλῇ.

Βλέπουσα αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετ'
ἀνθρώπου κοσμίως ἐνδεδυμένου, συνέλαβε
τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ξένου τού-